

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια δεκτακόσια ὑγδοῖντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κατ' ἡμέρας τρέξῃ.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητῆς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοῦς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἡμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιά θεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰθ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι τέσσαρες μηνὲς Μαΐου,
τάξις κι' ἀσφάλεια τοῦ βασιλείου.

Εἴκοσι ποῦντος κι' ἑκατόν,
κι' ἐλάττωσις τῶν βουλευτῶν.

Ἐστὴ φίλη μας Εὐρώπη,
ὅπου γιὰ ἡμᾶς ἐκόπη.

Ἀπόστασε τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ νὰ μουντζώνω
καὶ σάλιο δὲν μοῦ ἔμεινε ἀπὸ τὸ φύσει φύσει,
ἀλλ' ἔως τώρα τίποτα μ' αὐτὰ δὲν κατορθώνω,
καὶ σὺ, Εὐρώπη, μᾶς γελάς καὶ πάντα ἴδια εἶσαι.
Καὶ ἀπορῶ, μὰ τὸ σταυρό, πῶς ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα
καὶ ἄλλα δὲν μᾶς ἔστειλες ἐδῶ θωρακοφόρα.

Λοιπὸν τί ἄλλο ἀπὸ ἡμᾶς, Εὐρώπη, ἀπαιτεῖς,
κι' ἀκόμη ἀπὸ τὸ λαιμὸ πιασμένους μᾶς κρατεῖς;
Θέλεις λοιπὸν νὰ ζήσωμεν χωρὶς πολιτικὴν
καὶ ὡς στρατὸν νὰ ἔχωμεν τὴν χωροφυλακὴν,
κι' οὐδέ ὁ ρήτωρ Κωνσταντῆς ν' ἀκούεται παρλάρων
διὰ τὸ πραξικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων;

Προθύμως σᾶς ἐκάμαμεν ἐκεῖνο ποῦ ζητεῖτε,
καὶ ἂν δὲν μᾶς πιστεύετε κοπιᾶστε νὰ ἴδητε
ποῖα εἰρήνη κατ' αὐτὰς ὅτὸ κράτος βασιλεύει
καὶ πῶς καθένας ἤσυχα γλεντᾷ καὶ χουζουρεύει.
Ἦλθε τὸ ἄντε στάτους κβδὸ μὲ τόσας ἀναπαύσεις
καὶ ἄρχισαν νὰ γίνωνται διορισμοὶ καὶ παύσεις.

Ἐσύ, βρὲ καγκελάριε τῶν σαχλο-Γερμανῶν,
σὺ ἐναντίον μας κινεῖς καὶ γῆν καὶ οὐρανόν,
ἐσύ, διαβόλου ἀλεποῦ, ποῦ ψόφος δὲν σὲ πιάνει,
ἐσὺ κρατεῖς κατάκλειστο τὸ κάθε μας λιμάνι,
καὶ ὅλα τὰ καράβια σου εἰς τὰ νερά μας στέλλεις,
διότι ἔτσι ἀγαπᾷς, διότι ἔτσι θέλεις.

Γλυκεῖα πνέει κι' ἐλαφρὰ ἡ αὔρα τοῦ ζεφύρου
καὶ εἰς ἀπόλαυσιν καλοῦν αἱ ὄχθαι τοῦ Φαλήρου,
καὶ ἡ τρουμπέταις ἔπαυσαν ταυτῖά μας νὰ κουφαίνουν
κι' ἀξένοιαστοὶ ὅτὰ σπήγιατων οἱ ἔφεδροι πηγαίνουν,
καὶ εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν τὸ τοῦ Παντε-
τῆς Γενοβέφας γίνεται τὸ δράμα κάθε βράδυ. [λιὰδη

Ἐσύ, βρὲ καγκελάριε, ἐσύ, βρὲ Μαμελοῦκε,
ἐσύ, πανευγενέστατε τῆς Δύσεως τραμποῦκε,
παίζεις καὶ πάλι πρόστυχο καὶ βρωμερὸ παιχνίδι,
καὶ τοῦ κυρίου Γλάδοτωνος τοῦ πάει ριπιτίδι,
κι' αἰσθάνεται τὸ βάρος σου ὁ σβέρκος κάθε ράχης...
ἀλλ' ἔστι Δίκης ὄφθαλμός, ποῦ κατὸ ψόφο νᾶχης.